

4992 sayılı Kanuna ek 5107 sayılı Kanunun 2 nci maddesinin tefsirine lüzüm ve zaruret olmadığına dair

(Resmî Gazete ile ilân : 13.VII.1956 - Sayı : 9357)

No.
2016

Emekli, dul ve yetim aylıklarına zam yapılması hakkındaki 4992 sayılı Kanuna ek 5107 sayılı Kanunun 2 nci maddesinin tefsirine lüzüm ve zaruret olmadığına dair Bütçe Encümenince hazırlanan aşağıda yazılı mazbata Umumi Heyetin 6.VII.1956 tarihli İnikadında kabul edilmiştir (Cilt : 5 - Sayfa : 15 ve Cilt : 13 - Sayfa : 9,97).

6 Temmuz 1956

Yüksek Reisliğe

Sivas Mebusu Bahattin Örnekoğlu'nun, Emekli, dul ve yetim aylıklarına zam yapılması hakkında 4992 sayılı Kanuna ek 5107 sayılı Kanunun ikinci maddesinin tefsiri hakkındaki tavrını Millî Müdafaa Encümeni mazbatasıyla birlikte encümenimize havale edilmiş olmakla teklif sahibi, Millî Müdafaa ve Maliye vekâletleri mümessilleri hazır oldukları halde tetkik ve müzakere edildi.

Tefsir talebi üzerinde encümenimizde cereyan eden müzakere sonunda tefsiri talebolunan maddeye mütaallik kanunun 5434 sayılı Kanunla ilga edilmiş olmasına göre mülga bir kanun maddesinin tefsir edilip edilemeyeceği hususunda hâsıl olan tereddüdün izalesi maksadıyla mütalâası alınmak üzere teklifin Teşkilâtı Esasiye Encümenine sevkine karar verilmiştir.

Teşkilâtı Esasiye Encümeni, meseleyi mücerredolarak değil, hâdiseye taallûku dolayısıyla müşahhas bir şekilde mütalâa ederek mülga kanunun mezkûr hükmü mer'î kanunda yaşamakta olduğundan tefsir edilebileceği neticesine varmıştır.

Tefsiri talebolunan mevzua gelince

Mevzuatımızda «şehidin» tarifi yapılmış değildir. Yalnız umumî telâkki hattâ teamül, harb meydanında düşman silâhının tesiriyle derhal vefat edenlerin şehit ad ve kabulü merkezindedir. Fakat harb meydanında yaralanıp hastanede tedavi sırasında veya icra olunan cerrahi ameliyat neticesinde vefat edenlerin şehit sayılmıyacaklarını haklı gösterecek bir mucip sebebin de kolay bulunamıyacağı aşikârdır.

Bu cümleden olarak 1683 sayılı Kanunun 45 nci maddesiyle şehiden vefat edenlere tamman hak, harbe veya eşkıya müsademesinde mecruh olup tedavi sırasında veya icra olunan cerrahi ameliyat neticesinde vefat edenlere de aynen tanınmıştır.

Diğer bir ifade ile vâzı kanun bu iki katagoriye dâhil bulunanları hukuki vaziyetleri noktasından her hangi bir tefrika tâbi tutmamıştır.

Kaldı ki; sözü geçen 5107 sayılı Kanunun 5 nci maddesindeki eşkıya müsademesinde, müsademe esnasında yaralanarak 451 sayılı Kanundaki derecelere girecek şekilde mâlûl kalanlarla şehid olanların veya yaralanma neticesinde tedavi sırasında veya yapılan cerrahi ameliyat sonunda ölenlerin dul ve yetimleri de bu kanunun 1, 2 ve 3 ncü maddeleri hükümlerinden faydalanırlar, hükmü de bunu teyid etmektedir. Yani şehitlere tanınmış olan haklardan bunların da aynen istifadeleri sarahaten kanun vâzı tarafından mezkûr 5 nci madde ile kabul edilmiştir.

Binaenaleyh, aynı kanunun bünyesi içinde yer alan ve mahiyetleri itibarıyla de birbirine tamamen mutabık bulunan hâdise ve vaziyetler hakkında vâzı kanunun ayrı ayrı hükümler tedvin etmesine imkân tasavvur alunamayacağı bedihidir.

Söylemeye hiç hâcet yoktur ki, tatbikattaki telâkkinin yani harb meydanında yaralanıp tedavi sırasında veya cerrahi ameliyat neticesinde vefat edenlerin şehit sayılmayıp eşkiya müsademesinde aynı sebepler dolayısıyla vefat edenlerin şehit sayılması suretiyle mahiyetleri bir bütün teşkil eden hâdiseleri başka başka hükümlere tâbi tutmanın isabetinden elbetteki bahsedilemez. Aksi mâ lâhaza kanun vâzının tenakuza düştüğü neticesine müntehi olur.

Gerek mantıki tefekkür bakımından ve gerek 5 nci maddenin sarıh hükmü muvacehesinde, haro- de yaralanıp tedavi sırasında veya iera olunan cerrahi ameliyat neticesinde vefat edenlerin de sözü geçen 5107 sayılı Kanunun 2 nci maddesi şumulüne dâhil ve maddede şehitlere tanınan haklardan istifade ve aynı ahkâma tâbi buldukları sarahaten anlaşılmaktadır.

Hükümlerin vuzuhu ve kanun vâzının maksadının sarahati ve kanunun umumi esprisi karşısın- da mücerret tatbikattaki yanlış ve isabetsiz anlayış dolayısıyla maddenin tefsirine lüzum ve zaruret bulunmadığına ittifakla karar verilmiştir.

Kars'ın Sarıkamış kazasının Karakurt nahiyesinin 54 sayılı hanesine kayıtlı Nâzımoğlu İsrail Karadağ diğer adı İsmail Karadağ'ın ölüm cezasına çarptırılması hakkında

(Resmî Gazete ile ilâm : 13.VII.1956 - Sayı : 9357)

No.
2017

27. X. 1953 gecesi Sadık Tekel'i parasına tamaan öldürmekten ve memnu bıçak taşımaktan maznun ve mevkuf bulunan aslen Kars'ın Sarıkamış kazasının Karakurt nahiyesinin 54 sayılı hanesinde kayıtlı olup Turgutlu'nun Şehitler mahallesinde oturan asker ve halen Manisa Ceza Evinde bulunan Nâzımoğlu, Zeynep'ten doğma 1931 doğumlu İsrail Karadağ, diğer adı İsmail Karadağ'ın ölüm cezasına çarptırılmasına dair Manisa Ağır Ceza Mahkemesince verilen ve Temyiz Mahkemesi Birinci Ceza Dairesince 31. V. 1955 tarihinde 1040 esas ve 1740 karar numarasıyla tasdik edilmiş olan hükmün infazı hususuna, Teşkilâtı Esasiye Kanununun 26 nci maddesi gereğince karar verilmiştir (Cilt : 11 - Sayfa : 168 ve Cilt : 12 - Sayfa : 81 ve Cilt : 13 - Sayfa : 100).

6 Temmuz 1956